

Sygn. akt IV U 333/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Protokolant: Monika Kałużna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia 2016r. we W.

odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 11.03.2016r. znak: 470000/603/MW/00018801/2016-ZAS

w sprawie E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o zasiłek macierzyński

I. zmienia zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznaje ubezpieczonej prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres od dnia 04.01.2016r. do 01.01.2017r. od podstawy wymiaru w kwocie 12.943,50zł;

II. zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 360zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona (wnioskodawczyni) – E. K. wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 11 marca 2016r. nr (...) wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres od 4 stycznia 2016r. do 1 stycznia 2017r. od podstawy wymiaru w kwocie 12.943,50zł oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu żądania podała, że organ rentowy, przy wydawaniu zaskarżonej decyzji, naruszył m.in.:

- przepis art. 7 k.p.a. oraz art. 77 § 1 k.p.a. poprzez zaniechanie podjęcia wszelkich czynności celem wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego pozwalającego na ustalenie stanu faktycznego sprawy zgodnego z rzeczywistością,
- przepis art. 40 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie za podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego dla ubezpieczonej za okres od 4 stycznia 2016r. do 1 stycznia 2017r. kwoty 3.796,76zł a nie kwoty 12.943,50zł (wynagrodzenia ustalonego dla nowego wymiaru czasu pracy),

- przepis art. 58 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zmiana warunków umowy o pracę ubezpieczonej na okres od 9 marca 2015r. do 31 października 2015r. miała na celu obejście prawa stąd była nieważna, podczas, gdy w stanie sprawy nie ma ku temu żadnych usprawiedliwionych podstaw,
- przepis art. 41 ust. 12 i 13 w zw. z art. 68 ust. 1 oraz art. 86 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie istnienia normy kompetencyjnej dla organu rentowego do ustalania wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe (macierzyńskie) w drodze weryfikacji wysokości wynagrodzenia ubezpieczonej mimo istnienia ważnej i wykonywanej umowy o pracę oraz pobranej składki.

Wskazała, że przy wydawaniu zaskarżonej decyzji organ rentowy prawidłowo uwzględnił treść art. 36 ust. 1 i 2 i art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jednak nie zastosował art. 40 w/w ustawy zgodnie z którym w przypadku zmiany umowy o pracę lub innego aktu, na podstawie którego powstał stosunek pracy, polegającej na zmianie wymiaru czasu pracy, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie ustalone dla nowego wymiaru czasu pracy jeżeli zmiana ta nastąpiła w miesiącu, w którym powstała niezdolność do pracy, lub w miesiącach, o których mowa w art. 36 tej ustawy. Podała, że w okresie od 9 marca do

31 października 2015r. pracowała w wymiarze 1/8 etatu zaś z dniem 1 listopada 2015r. –

w związku z ustaniem powodów zmniejszenia wymiaru czasu pracy – powróciła do wykonywania pracy w pierwotnym wymiarze czasu pracy ustalonym w umowie o pracę z dnia

1 grudnia 2013r. tj. w pełnym wymiarze czasu pracy. Podniosła, iż w związku z zaistniałą zmianą wymiaru czasu pracy zastosowanie winien znaleźć przepis art. 40 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. a w konsekwencji za podstawę wymiaru zasiłku należało przyjąć jej wynagrodzenie ustalone dla nowego wymiaru czasu pracy. Podkreśliła, iż nie jest przy tym istotna kwestia ważności dokonanej przez strony czynności obniżenia wymiaru czasu pracy – na którą uwagę zwrócił organ rentowy – gdyż okres od 9 marca do 31 października 2015 roku przez który pracowała w wymiarze 1/8 etatu zgodnie z art. 40 powołanej ustawy nie powinien stanowić podstawy do obliczenia wymiaru składki. Wskazała, iż organ rentowy błędnie uznał, że czynność prawna dokonana w dniu 9 marca 2015r. dotycząca obniżenia jej wymiaru czasu pracy z pełnego do 1/8 etatu na mocy art. 58 k.c. w zw. z art. 300 k.p. jest nieważna ze względu na domniemaną próbę obejścia prawa niemniej jednak – niezależnie od powyższego – podkreśliła, że przy przyjęciu zasadności w/w oceny tym bardziej organ rentowy powinien do obliczenia podstawy wymiaru składki przyjąć wynagrodzenie w wysokości 15.000zł, jak za świadczenie pracy

w pełnym wymiarze czasu pracy, podczas, gdy dokonując wyliczenia składki wziął pod uwagę okres od 9 marca do 31 października 2015 roku - tj. okres w którym świadczyła pracę

w wymiarze 1/8 etatu – uznany za nieistniejący w związku z domniemaną nieważnością czynności prowadzącej do obniżenia wymiaru czasu pracy. Zarzuciła dalej, że zawarcie umowy

o pracę wyłącznie w celu uzyskania świadczenia społecznego – wbrew stanowisku organu rentowego – nie powoduje nieważności takiej czynności prawnej jeżeli na jej podstawie praca faktycznie jest wykonywana. Podniosła, że organ rentowy przy wydawaniu zaskarżonej decyzji w żaden sposób nie wykazał, iż faktycznie nie świadczyła pracy na rzecz pracodawcy – płatnika składek a przeciwnie wskazał, że praca była wykonywana w związku z czym nie było żadnych podstaw do przyjęcia, iż czynność prawna polegająca na zmianie warunków umowy o pracę od dnia 9 marca 2015r. do 31 października 2015r. była nieważna. Argumentowała dalej, że miała faktyczne powody do zmiany wymiaru czasu pracy co związane było z opieką nad małym dzieckiem, gdyż w okresie od marca do października 2015 roku nie było możliwe – z przyczyn dotyczących dziecka – oddanie go pod stałą opiekę innej osoby lub do żłobka i powrót do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy co stało się możliwe dopiero w październiku 2015 roku. Wskazała, iż do tego czasu jej praca była zaplanowana tak, aby nie musiała spędzać 8 godzin dziennie w pracy w tym w podróży służbowych, aby mogła wykonywać tylko część swoich stałych obowiązków m.in. w zakresie podpisywania umów w imieniu spółki, których to czynności nie mogła przekazać zleceniobiorcom.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu stanowiska organ rentowy podał, że wnioskodawczyni jest zatrudniona u płatnika składek, tj. w firmie (...) sp. z o.o. we W., przy czym w okresie od dnia 1 listopada 2015r. w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w wysokości 15.000zł. Wskazał, że wnioskodawczyni złożyła wniosek o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres od 1 stycznia 2016r. do 1 stycznia 2017r. w związku z czym uwzględniając przedstawione dane oraz treść art. 40 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego za okres od 4 stycznia 2016r. stanowiłaby kwota 12.943,50zł, tj. kwota 15.000zł po odliczeniu 13,71% składek na ubezpieczenie społeczne. Podniósł dalej, że wobec zmiany wymiaru etatu dokonanej w okresie 2 miesięcy poprzedzających złożenie roszczenia o zasiłek macierzyński, które to okoliczności budziły wątpliwości organu rentowego przeprowadzono postępowanie wyjaśniające, w wyniku którego ustalono, że od dnia 1 grudnia 2013r. ubezpieczona była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w wysokości 15.000zł a od lutego 2014 roku przebywała na zasiłku macierzyńskim po powrocie z którego – w okresie od 9 marca 2015r. do 29 października 2015r. dokonano zmiany jej zatrudnienia na 1/8 etatu za wynagrodzeniem w wysokości 1.750zł. a następnie, tj. od dnia 1 listopada 2015r. po raz kolejny zmieniono jej warunki zatrudnienia w ten sposób, że wnioskodawczyni zatrudniona została ponownie w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w wysokości 15.000zł. Wskazał, iż z protokołu przesłuchania pełnomocnika spółki (...) wynika, iż obniżenie po urlopie macierzyńskim wymiaru czasu pracy wraz z wynagrodzeniem wnioskodawczyni wynikało z konieczności sprawowania opieki nad dzieckiem, które od października 2015 roku uczęszcza do żłobka w związku z czym ubezpieczona mogła pełnić swe obowiązki ponownie w pełnym wymiarze. Podniósł, iż analiza materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie, że wnioskodawczyni w 2015 roku pracowała w różnych wymiarach czasu pracy bowiem wnioskodawczyni zatrudniona była na stanowisku dyrektora generalnego w spółce, w której była jedynym pracownikiem i na niej spoczywał główny ciężar prowadzenia spraw spółki jak również wobec faktu, że przedłożona w sprawie dokumentacja nie potwierdziła różnic ilościowych i jakościowych mimo zmiany wymiaru czasu pracy zaś rodzaj świadczonej pracy na wskazanym stanowisku wyklucza możliwość jej świadczenia przez 1 godzinę dziennie co składania do uznania, że praca była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy. Wskazał, iż z uwagi na powyższe ustalono podstawę wymiaru zasiłku chorobowego z pominięciem niezgodnego z art. 58 k.c. zmniejszenia wymiaru czasu pracy i zgodnie z art. 36 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. do podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego przyjęto wynagrodzenie wypłacone za okres 10 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy z uwagi na fakt, że w styczniu i lutym 2015 roku wnioskodawczyni przepracowała mniej niż połowę obowiązującego ją czasu pracy w związku z pobieraniem zasiłku macierzyńskiego przyznanego od dnia 15 lutego 2015 roku. Zarzucił, iż w ocenie organu rentowego pozorne obniżenie wymiaru czasu pracy przy zachowaniu takiego samego zakresu obowiązków oraz przy braku innych pracowników i kolejno powrót do pełnego etatu wraz z podstawą 15.000zł miało na celu korzystne dla wnioskodawczyni uzyskanie znacznie wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Sąd ustalił stan faktyczny:

Ubezpieczona E. K. jest zatrudniona w spółce – (...) sp. z o.o. we W. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony począwszy od dnia 1 grudnia 2013r., na stanowisku dyrektora zakładu, przy czym w ramach wykonywanych czynności pełni również funkcję prezesa zarządu spółki.

Zgodnie z zawartą w dniu 28 listopada 2013r. umową o pracę wnioskodawczyni zatrudniona została w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem w wysokości 15.000zł.

Do obowiązków ubezpieczonej na zajmowanym stanowisku należało m.in. reprezentowanie spółki, prowadzenie negocjacji związanych z zawieraniem umów

z kontrahentami w tym z zleceniobiorcami i najemcami, podpisywanie umów z kontrahentami, uczestniczenie w czynnościach przekazania lokalu i odbioru prac, dokonywanie płatności, sprawowanie nadzoru i kontroli nad prowadzonymi przez spółkę inwestycjami.

Wynikające z zawartej umowy o pracę czynności ubezpieczona realizowała zarówno w siedzibie spółki jak i na terenie inwestycji (budów) prowadzonych przez spółkę.

Wnioskodawczyni jest jedynym pracownikiem zatrudnionym w w/w spółce, która prowadzi działalność deweloperską polegającą na budowie mieszkań i ich sprzedaży.

Dowód: - zaświadczenie płatnika składek, w aktach ZUS

- protokół kontroli, w aktach ZUS

- protokół przesłuchania M. K., w aktach ZUS

- umowy przedwstępne sprzedaży nieruchomości, w aktach ZUS

- protokoły przekazania lokalu mieszkalnego i protokoły zdawczo-odbiorcze, w aktach ZUS

- listy obecności, w aktach ZUS

- dokumentacja zatrudnienia wnioskodawczyni, w aktach ZUS

- zeznania świadka M. K., k. 28-32

- zeznania świadka L. K., k. 28-32

- przesłuchanie ubezpieczonej, k. 40-43

W dniu 17 lutego 2014r. wnioskodawczyni urodziła syna w związku z czym w kolejnym okresie korzystała z urlopu macierzyńskiego, a następnie, tj. w okresie od 18 sierpnia 2014r. do dnia 15 lutego 2015r. z urlopu rodzicielskiego.

Ponieważ po zakończeniu korzystania z w/w urlopów wnioskodawczyni nadal sprawowała opiekę nad dzieckiem z dniem 9 marca 2015r. zmianie uległy warunki zatrudnienia wnioskodawczyni w ten sposób, że ubezpieczona zatrudniona została w wymiarze 1/8 etatu za wynagrodzeniem w wysokości 1.750zł.

Jednocześnie w okresie tym ubezpieczona udzieliła pełnomocnictw m.in. M. K. i swojemu mężowi L. K. do prowadzenia niektórych spraw spółki zaś część prac przekazała do realizacji, na podstawie zawartych umów, firmom wykonawczym.

W konsekwencji powyższego ubezpieczona zasadniczo wykonywała w w/w okresie jedynie część swoich dotychczasowych obowiązków, tj. prowadziła czynności zmierzające do zawarcia umów z kontrahentami, nadzorowała i kontrolowała sposób realizacji ich zobowiązań oraz realizowała zadania zmierzające do zorganizowania prawidłowego funkcjonowania spółki.

Dowód: - zaświadczenie płatnika składek, w aktach ZUS

- protokół kontroli, w aktach ZUS

- protokół przesłuchania M. K., w aktach ZUS

- dokumentacja zatrudnienia wnioskodawczyni, w aktach ZUS

- zeznania świadka M. K., k. 28-32

- przesłuchanie ubezpieczonej, k. 40-43

Pod koniec października 2015 roku dziecko wnioskodawczynie zaczęło uczęszczać do żłobka w związku z czym ubezpieczona mogła powrócić do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy.

Okres ten był przy tym także okresem intensyfikacji prac i zadań realizowanych przez jej pracodawcę, gdyż pod koniec 2015 roku spółka zakończyła realizację prowadzonej inwestycji budowlanej w J. Śl. co skutkowało koniecznością realizacji dodatkowych czynności

z zakresu odbioru prac budowlanych oraz podpisywania umów z odbiorcami lokali. Jednocześnie spółka rozpoczynała proces realizacji kolejnej inwestycji budowlanej co z kolei wymagało uzyskania stosowanych pozwoleń na budowę, zawarcia umów na wykonanie prac

z wykonawcami, przekazania terenu i placu budowy firmom wykonawczym.

Z uwagi na powyższe okoliczności z dniem 30 października 2015r. zmianie uległy dotychczasowe warunki zatrudnienia wnioskodawczynie, tj. wnioskodawczynie zatrudniona została w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 15.000zł.

Dowód: - zaświadczenie płatnika składek, w aktach ZUS

- protokół kontroli, w aktach ZUS

- protokół przesłuchania M. K., w aktach ZUS

- umowy przedwstępne sprzedaży nieruchomości, w aktach ZUS

- protokoły przekazania lokalu mieszkalnego i protokoły zdawczo-odbiorcze, w aktach ZUS

- wniosek o pozwolenie na budowę, w aktach ZUS

- umowy, w aktach ZUS

- dokumentacja zatrudnienia wnioskodawczynie, w aktach ZUS

- zeznania świadka M. K., k. 28-32

- zeznania świadka L. K., k. 28-32

- przesłuchanie ubezpieczonej, k. 40-43

W dniu 4 stycznia 2016r. wnioskodawczynie urodziła córkę.

Na okres od dnia 4 stycznia 2016r. do dnia 22 maja 2016r. pracodawca udzielił ubezpieczonej urlopu macierzyńskiego a następnie, tj. na okres od dnia 23 maja 2016r. do dnia 1 stycznia 2017r. urlopu rodzicielskiego.

Dowód: - zaświadczenie płatnika składek, w aktach ZUS

- zaświadczenie o urodzeniu dziecka, w aktach ZUS

Decyzją z dnia 11 marca 2016r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres od dnia 4 stycznia 2016r. do dnia 1 stycznia 2017r. od podstawy wymiaru w kwocie 3.796,76zł i odmówił prawa do zasiłku macierzyńskiego za w/w okres od podstawy wymiaru w kwocie 12.943,50zł.

W uzasadnieniu stanowiska organ rentowy podkreślił w szczególności, iż praca wykonywana była przez wnioskodawczynię w pełnym wymiarze czasu pracy zaś zmiana warunków umowy o pracę od 9 marca 2015r. do 31 października 2015r. w zakresie zmiany wymiaru czasu pracy była nieważna.

Dowód: - decyzja z dnia 11 marca 2016r., w aktach ZUS

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dowodach z złożonych do akt sprawy dokumentów, których wiarygodności i prawdziwości żadna ze stron postępowania skutecznie nie podważyła a także na zeznaniach świadków M. K. i L. K. oraz na przesłuchaniu wnioskodawczynie, dając wiarę ich zeznaniom jako spójnym, logicznym i wzajemnie ze sobą korespondującym.

Dokonując oceny zasadności wniesionego odwołania podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, że zgodnie z treścią art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U.

z 2014r., poz. 159 ze zm.), zwanej dalej ustawą chorobową, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy.

Podstawę wymiaru zasiłku chorobowego ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego u płatnika składek w okresie nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, w trakcie którego powstała niezdolność do pracy. (art. 36 ust. 4 ustawy chorobowej)

Jednocześnie, zgodnie z art. 40 ustawy chorobowej, w razie zmiany umowy o pracę lub innego aktu, na podstawie którego powstał stosunek pracy, polegającej na zmianie wymiaru czasu pracy, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie ustalone dla nowego wymiaru czasu pracy, jeżeli zmiana ta nastąpiła w miesiącu, w którym powstała niezdolność do pracy, lub w miesiącach, o których mowa w art. 36.

Jak wynika dalej z treści art. 47 ustawy chorobowej przepisy art. 36-42 i art. 45 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku wyrównawczego, zasiłku macierzyńskiego, zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego i zasiłku opiekuńczego, a do świadczenia rehabilitacyjnego także art. 46.

Z brzmienia powołanych przepisów, w tym zwłaszcza z treści regulacji art. 40 ustawy chorobowej, wynika zatem jednoznacznie, że w razie zmiany umowy o pracę polegającej na zmianie wymiaru czasu pracy w przypadku, gdy zmiana ta nastąpiła w miesiącu, w którym powstała niezdolność do pracy lub w miesiącach o których mowa w art. 36 ustawy chorobowej podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego stanowi wynagrodzenie ustalone dla nowego wymiaru czasu pracy.

Powołany przepis wyznacza precyzyjnie sposób ustalania podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego w przypadku zmiany umowy o pracę w zakresie wymiaru czasu pracy uzależniając powyższe jedynie od faktu zaistnienia w/w zmiany w określonym przedziale czasowym.

Taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie. Jak wynika bowiem z przeprowadzonych ustaleń faktycznych wnioskodawczynie urodziła dziecko w dniu 4 stycznia 2016r. w związku z czym zaistniało zdarzenie ubezpieczeniowe uzasadniające wypłatę na rzecz ubezpieczonej świadczeń z ubezpieczenia społecznego w postaci zasiłku macierzyńskiego, co zresztą nie było kwestionowane w sprawie. Zdarzenie to nastąpiło przy tym po dokonaniu przez strony stosunku pracy (ubezpieczoną i płatnika składek) zmiany umowy o pracę w zakresie wymiaru czasu pracy ubezpieczonej. Z przeprowadzonych ustaleń faktycznych wynika bowiem, że z dniem

30 października 2015r. zmianie uległy dotychczasowe warunki zatrudnienia wnioskodawczynie, tj. wnioskodawczynie zatrudniona została w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 15.000zł.

W konsekwencji powyższego do sytuacji ubezpieczonej pełne zastosowanie, w ocenie Sądu, znalazła regulacja art. 40 ustawy chorobowej w rezultacie czego podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego stanowić winno wynagrodzenie ustalone dla nowego wymiaru czasu pracy ubezpieczonej, tj. wynagrodzenie w wysokości 15.000zł.

Co istotniejsze dokonana z dniem 30 października 2015r. zmiana wymiaru czasu pracy ubezpieczonej podobnie jak i zmiana wymiaru czasu pracy dokonana uprzednio, tj. z dniem

9 marca 2015r. (zatrudnienie w wymiarze 1/8 etatu) wynikała z obiektywnych i faktycznie zaistniałych okoliczności, co potwierdzili słuchani w sprawie świadkowie oraz ubezpieczona.

Z przeprowadzonych ustaleń faktycznych wynika bowiem, że w dniu 17 lutego 2014r. wnioskodawczynie urodziła syna w związku z czym w kolejnym okresie korzystała z urlopu macierzyńskiego, a następnie, tj. w okresie od dnia 18 sierpnia 2014r. do dnia 15 lutego 2015r.

z urlopu rodzicielskiego. Jednocześnie ponieważ po zakończeniu korzystania z w/w urlopów wnioskodawczynie nadal sprawowała opiekę nad dzieckiem z dniem 9 marca 2015r. zmianie uległy warunki zatrudnienia wnioskodawczynie w ten sposób, że ubezpieczona zatrudniona została w wymiarze 1/8 etatu za wynagrodzeniem w wysokości 1.750zł.

Na powyższych, zmienionych, warunkach ubezpieczona przystąpiła przy tym do faktycznego wykonywania pracy, tj. wykonywała jedynie część swoich dotychczasowych obowiązków zaś część spraw na podstawie udzielonych pełnomocnictw przekazała do realizacji m.in. M. K. i swojemu mężowi L. K. oraz na podstawie zawartych umów - firmom wykonawczym. W konsekwencji, po ograniczeniu wymiaru czasu pracy, ubezpieczona zasadniczo wykonywała w w/w okresie jedynie część swoich dotychczasowych obowiązków, tj. prowadziła czynności zmierzające do zawarcia umów z kontrahentami, nadzorowała

i kontrolowała sposób realizacji ich zobowiązań oraz realizowała zadania zmierzające do zorganizowania prawidłowego funkcjonowania spółki. Ponieważ jednak pod koniec października 2015 roku dziecko wnioskodawczynie zaczęło uczęszczać do żłobka w związku z czym ubezpieczona mogła powrócić do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy oraz z uwagi na fakt, że zbliżał się okres intensyfikacji prac i zadań realizowanych przez jej pracodawcę, gdyż pod koniec 2015 roku spółka z jednej strony zakończyła realizację prowadzonej inwestycji budowlanej

w J. Śl. co skutkowało koniecznością realizacji dodatkowych czynności z zakresu odbioru prac i podpisywania umów z odbiorcami lokali a z drugiej strony rozpoczynała proces realizacji kolejnej inwestycji budowlanej co z kolei wymagało uzyskania stosowanych pozwoleń na budowę, zawarcia umów na wykonanie prac z wykonawcami, przekazania terenu i placu budowy firmom wykonawczym, z dniem 30 października 2015r. po raz kolejny zmianie uległy dotychczasowe warunki zatrudnienia wnioskodawczynie, tj. wnioskodawczynie zatrudniona została w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 15.000zł.

Powyższe zmiany warunków zatrudnienia i wymiaru czasu pracy ubezpieczonej wynikały jednak z uzasadnionych i obiektywnie istniejących okoliczności i na tak ustalonych warunkach ubezpieczona faktycznie wykonywała pracę.

Tym samym brak było, w ocenie Sądu, podstaw do uznania, aby czynność prawna dokonana przez strony stosunku pracy a polegająca na zmianie warunków pracy w okresie od

9 marca 2015r. do 29 października 2015r. była nieważna (art. 58 k.c.) i to tym bardziej jedynie w części przyjętej przez organ rentowy, który zarzut ten odniósł jedynie do ustalenia wymiaru czasu pracy nie zaś również do wysokości ustalonego – w ramach tej samej czynności – wynagrodzenia należnego ubezpieczonej.

Tym samym, zgodnie z powołanymi przepisami, podstawę wymiaru należnego ubezpieczonej zasiłku macierzyńskiego za okres od 4 stycznia 2016r. do 1 stycznia 2017r. stanowiła kwota 12.943,50zł - wyliczona od wynagrodzenia ustalonego dla nowego wymiaru czasu pracy, które wynosiło 15.000zł, po odliczeniu kwoty 13,71% z tejże kwoty.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres od dnia 4 stycznia 2016r. do dnia 1 stycznia 2017r. od podstawy wymiaru w kwocie 12.943,50zł.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie II wyroku Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony uwzględniając dalej fakt, że odwołanie zostało uwzględnione w całości zaś na koszty poniesione przez ubezpieczoną złożyło się wynagrodzenie jej pełnomocnika w stawce 360zł.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie III wyroku Sąd oparł na treści art. 108 k.p.c. i art. 102 k.p.c. oraz art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594).